

[Statsministeren.]

selv yde et bidrag til at nå det angivne mål i 1975.“

Det er vel overflødigt, at jeg siger, at regeringen ikke kan modtage nogen af de fremsatte dagsordensforslag; det er vel også den forudsætning, de er fremsat ud fra. Regeringen må opfordre folketinget til at afvise dem og til at gennemføre de skatte-lovforslag, som her er til tredje behandling.

Formanden:

Vi går herefter til anden omgang, og jeg skal fastsætte en taletid på indtil 10 minutter.

Kjeld Olesen (S):

For at forebygge enhver misforståelse vil jeg gerne sige til finansministeren, at socialdemokratiet absolut ikke er tilhænger af regeringens forslag om, at de første 4.000 kr.s renteudgift ikke skal kunne fratrækkes. Jeg vil også gerne sige, at vi ikke er imod lettelser i den direkte indkomstbeskatning til staten. Når vi ikke kan medvirke, så er det ganske simpelt, fordi vi finder, at det, der her diskuteres, er mangelfuldt.

Når vi i dag udtrykker mistillid til regeringen, så beror det på andre grunde.

Hr. Hilmar Baunsgaard havde nogle bemærkninger, lagde jeg mærke til, om, hvem der her kunne samles om mistilliden til regeringen. Det lød jo vældig besnærende, dette med, at der både var et socialdemokrati og et fremskridtsparti. Jeg synes nu, at de bemærkninger, hr. Hilmar Baunsgaard gjorde ved anden behandling og også gjorde i dag, lød lidt mere konstruktive og også gav et bedre billede af situationen. Hr. Hilmar Baunsgaard sagde meget rammende, at vi i de $\frac{3}{4}$ år, regeringen har siddet, har levet i en uafbrudt politisk krisetilstand, og at vi har lært, at en regering på kun 22 mandater uden nogen form for forsøg på aftaler om, hvilken økonomisk-politisk linje der skal følges, ikke kan lede arbejdet i folketinget. Det var sådan, hr. Hilmar Baunsgaard sagde forleden dag.

Det er regeringens egen skyld, at vi i dag ikke har nogen tillid til dens arbejde. Det startede med, at man unødigt provokerede partier, som man påstod man ville samarbejde med, ved at man stillede forslag direkte fra venstres valgprogram. Og det

skulle sikkert så se heroisk ud, at man senere slækkede på kravene, men det kunne kun skærpe vor agtpågivenhed.

Vor skepsis skulle få ganske gode vækstbetingelser, da februarforligets punkter skulle føres ud i livet. Det blev ikke til en indsats mod de virkelige kapitalgevinster. Man var pludselig ikke mere hjemme, da vi skulle lempe beskatningen af ekstraindkomster for folke- og invalidepensionister. Afskaffelse af nulindkomsterne, som jo er på dagsordenen i dag, fik et flertal uden regeringspartiet.

Regeringen har ganske simpelt manglet tilstrækkelig beslutsomhed. Den kunne — og det vil jeg sige i modsætning til den fremstilling, statsministeren kom med — ikke besinde sig på at få gang i forhandlingerne om de økonomiske og beskæftigelsesmæssige problemer, der jo allerede i foråret dukkede op med stigende styrke. Vi advarede, andre gjorde det samme. Socialdemokratiets formand opfordrede ved påsketid statsministeren til at formidle forhandlinger mellem partier, som måtte formodes ikke at ligge langt fra hinanden, men statsministeren gjorde intet.

Først med boligforliget, hvor socialdemokratiet fik gennemtrumfet et særligt beskæftigelsesafsnit, skete der noget. Først da vi i august måned forlangte statsministeren til samråd om beskæftigessituationen i politisk-økonomisk udvalg, kom man videre. Jeg vil gerne gentage det, der har været sagt med megen tydelighed under anden behandling, og som vil blive gentaget og gentaget også i fremtiden: vi accepterer ikke arbejdsløshed. Det er et usundt samfund, der ikke sætter al sin formåen ind på at redde mennesker ud af den forbandelse, som arbejdsløshed er for den enkelte, for familierne.

Jeg har set, at sekstetten af forligspartier har medtaget punkter, som vi har fremsat under forhandlingerne. Det kan godt være, at en og anden synes, at det er vældig fikst og en genial taktisk manøvre, man her har begået, men der er noget, man glemmer. Hvor vi siger, at der skal gennemføres en yderligere lempelse af kreditpolitikken, er det blevet til, at der tilstræbes en lempelse. Hvorfor har man helt udeladt det afsnit, der omtaler de 40.000 boliger, som skal præsteres årligt ifølge boligforliget? Hvorfor har man intet forbehold i den statslige bygge-